

talen, i og med at vi også var imod den måde, regeringen og flertallet tilrettelagde de nye kommuners økonomi på, og set i lyset af det, vi har været igennem i år, kan vi ikke støtte lovforslaget. Kommuneaftalen er dårlig. Det har vi mærket, det har vi set, og nu ser vi så konsekvenserne af den.

Men i lovforslaget er der et enkelt sympatisk træk, som også er en følge af aftalen med KL, nemlig at der lægges op til en mere klar adskillelse af forsyningsområdet og det skattefinansierede område. Det har vi sympati for, og derfor vil vores endelige konklusion være, at vi ikke kan støtte lovforslaget her og nu, men under udvalgsarbejdet vil afdække nogle af de problemstillinger, som jeg lige skal gøre nogle korte bemærkninger om. Vores endelige stilling vil afhænge af, hvad resultatet bliver.

Der argumenteres med, at der er et voldsomt pres på bygge- og anlægssektoren, og at den kommunale likviditet derfor skal holdes i stram snor. Men man kan jo anlægge to betragtninger over kommunal likviditet og over, hvilken virkning den har på konjunktursituationen. Den ene er, at hvis man bare ser på det store billede, så kan det godt være, at der skal være en betydelig styring af den offentlige bygge- og anlægsaktivitet i år med så høj beskæftigelse, som vi har nu.

Den anden er imidlertid, at man kan foretage en mere ædruelig og sober vurdering: Er der flaskehalse de steder, hvor der er behov for vækst? Derfor er det interessante spørgsmål: Er der f.eks. på forsyningsområdet flaskehalse, der forhindrer os i at få gjort noget ved kloaksystemet, som mange steder trænger til en forbedring? Ordføreren for Enhedslisten var i sit spørgsmål også inde på, om forslaget ikke vil få utilsigtede konsekvenser for opsparinger, der er foretaget.

Det er sådan set nogle vældig interessante spørgsmål, som det kunne være godt at få belyst, og de svar, der kommer på dem, vil afgøre, om vi vil stemme imod lovforslaget eller undlade at stemme. Men støtte forslaget kan vi ikke, fordi det simpelt hen grundlæggende bygger på en kommunaløkonomi, som efter vores opfattelse er tilrettelagt på en helt forkert måde.

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak til ordføreren. Næste ordfører er hr. Poul Nødgaard.

Poul Nødgaard (DF):

Regeringen og Kommunernes Landsforening er enige om dette lovforslag, der er en udløber af den såkaldte kommuneaftale af 12. juni 2006.

KL 14.35

Forslaget indeholder to hovedelementer. For det første forlænges den nuværende deponeringsaftale om overskudslikviditet i kommunerne med 1 år frem til den 1. januar 2008. Da der er enighed om dette, kan Dansk Folkeparti, der har støttet kommuneaftalen gennem et såkaldt aktstykke i Finansudvalget, naturligvis også støtte denne del af aftalen, og det er med glæde, Dansk Folkeparti har noteret sig, at hvis forholdene taler for det, kan der gives dispensation.

Som noget nyt bliver der for det andet tale om, at i de kommuner, der har budgetteret med et overskud på forsyningsområdet i 2007, skal et sådant eventuelt overskud deponeres fra den 1. januar 2007 til den 1. januar 2009, altså i 2 år, med eventuel regulering i såvel op- som nedadgående retning, alt efter hvad regnskabet for 2007 viser.

Da regeringen og Kommunernes Landsforening også er enige om dette, kan Dansk Folkeparti tilslutte sig lovforslaget i sin helhed, som det foreligger, og vil bidrage til en hurtig behandling her i Folketinget.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Hr. Poul Nødgaard fortæller selv, at det jo var Dansk Folkeparti, der alene udgjorde flertallet for kommuneaftalen, og jeg kan godt forstå, at hr. Poul Nødgaard kalder det »den såkaldte kommuneaftale«. Det væsentligste, nemlig den økonomiske ramme, var jo et diktat fra regeringen og Dansk Folkeparti og ikke noget, der var til forhandling.

Så vil jeg gerne høre, hvorfor Dansk Folkeparti mener, at hvis man skal gøre noget for at forhindre den overophedning i samfundet, som man siger man er bange for, skal børnehaven ikke have lov til at bygge den legeplads, den har sparet op til, og den reovering af plejehjemmet, der var planlagt, må ikke gennemføres. Hvorfor er det den slags ting, der skal undgælde? Hvorfor er det dér, man skal sætte ind mod overophedning? Hvorfor er det ikke det store privatforbrug, der eskalerer i øjeblikket, man i stedet skal sætte ind over for? Hvad er hr. Poul Nødgaards begrundelse for det?